

⁴⁵ Schönfeld, a.w.³ 94 (2e dr. 72, 1e dr. 59). Kollewijn, *Arsenaal* 6, 7 rept er ook al van: *schreeuwen* en *sreeuwen*, *schrijver* en *srijver* naast elkaar voorkomend in beschaafd spreken. Hij wil de vormen met *sr* niet gaan schrijven, omdat hij geen heil ziet (voorloopig) in aanneming eener „fonetiese spelling”. Maar, indien een uitspraak *sr* kennelijk overheerschend zijn of worden mocht, past deze afwijking niet in zijn systeem. En volgens Schönfeld is dit thans het geval. Want de bijvoeging „vóór uvulare r” is meer verklarend dan beperkend. Zie a.w.¹ 45, ² 53, ³ 64. Ook de verwijzing in een aantekening naar *Germ.-roman. Monatschr.* 5, 171 toont dit aan; want daar constateert Schrijnen (1913): „in der allgemeinen neuniederländischen Umgangssprache ist anlautender *schr* in sehr weitem Umfang zu *sr* geworden. Man sagt also durchgehends nicht mehr *schreeuwen*, sondern *sreeuwen*, nicht *schrikken* sondern *srikken*, nicht *schrijven* sondern *srijven*”. Hij verwacht stellig, dat de *sr* het blijvende zal zijn.

⁴⁶ *Levende Talen*, Oct. 1934, 229. Ik neem uit de passage hier zoo veel over als genoeg is, om tevens den lompen toon, dien een wetenschappelijk, bezadigd en reeds bejaard geleerde als Z. zich ook tegen iemand als Gunning veroorlooft, zoodra aan de dierbare dogmata van Kollewijn geraakt wordt, te doen opmerken:

„Maar van een gewezen schoolopziener en professor in de paedagogiek had ik verwacht, dat hij zich wat meer rekenschap had gegeven Hoe kan iemand, die Prof. Gunning heeft ook een taalfact ontdekt We zullen deze bewering, die getuigt van de oppervlakkigheid der waarneming, maar stellen op rekening van de voorbarigheid van de leek, die uit een paar waarnemingen de regel vaststelt. Even goedkoop is de volgende bewering [G. heeft zeer duidelijk en zeer juist gezegd, dat de taal van den Statenbijbel „voor een groot en goed deel van ons volk nog altijd een levende taal is”] . . . Wil Prof. Gunning ons eens vertellen, welke uitgaven der Statenvertaling hij bedoelt? Weet hij, dat in verschillende uitgaven de taalvormen en de spelling nogal uiteenloopen?” . . . Enz.

⁴⁷ *Levende Talen* Oct. 1934, 221, 223. De „collega v.m.p.c.” voegde er voor de 14-jarigen de vereischte verklaring van het verschijnsel bij. — Voor den schrijver van het artikel, A. J. Schneiders, die anders met zijn taalbeschouwing zoo diep doordringt, en zoo hoog stijgt, schijnt de constateering ook nog nieuw; althans hij waardeerde de opmerking, om „z’n” waarheid en *originaliteit* (!), 223.

⁴⁸ „Meer en meer” zei het schoolboek heel politiek; maar de